

Kdysi se lidé na vesnici scházeli pod lípou či u splavu a jen tak si zazpívali. Aspoň tak jsem o tom slyšel a četl. Kolem Prahy je spousta malých osad a vesnic, které zatím nebyly připojeny ku Praze a z nichž většinou lidé dojíždějí do Prahy za prací. Jednou z takových vesnic, pokud 1000 obyvatel tvoří vesnici, je Veleň. Ve Veleni je domek, v němž zkouší kapela **Panelákoví fotři**. V

domku žijí manželé

Ladka a Jarda Budilovi

. Je úžasné, že i dnes, v době počítačových her, spěchu a poklesu počtu skutečných přátel, se najdou lidé, kteří pustí k sobě domů lidi, a to jen proto, aby sobě a jim udělali radost.

Manželé Budilovi za tím účelem před pěti lety vymysleli písničkářskou soutěž s podivným názvem **Veleňský Čumprdlík**. Čumprdlík je podle informace Jardy Budila specificky veleňský výraz, ale ani pořadatel soutěže vlastně neví, co ten výraz znamená.

Písničkáři jsou společenskou menšinou, jak by řekl intelektuál společenskou minoritou. Není to tak dávno, kdy písničkáři natolik znepokojovali vládnoucí kastu, že byli nuceni emigrovat. Jarda Budil, krom svého „panelfotrovství“ a lásce k hudbě Keltů, kterou projevuje jako vedoucí kapely **Městská,**

je rovněž písničkářem. Na Čumprdlík jsou zváni především ti písničkáři, kteří většinou nejsou zatím příliš známí.

A tak se v sobotu 19. června 2010 na Budilovic dvorek, naštěstí ozářený téměř letním slunkem, postupně trousili diváci. Kromě hudby a hlasovacích knoflíků byla pro ně přichystána řada dobrot, obětavě připravených zejména Ladkou Budilovou. Copak vám například na Zahradě nabídnou jen tak z lásky talíř úžasné bramboračky nebo domácí sekanou?

Manželé Budilovi mě požádali, abych soutěž moderoval a nabídku jsem bez váhání přijal, byť v hledišti přímo proti mně seděl novinářský koryfej **Honza Dobiáš**. Jedinou soutěžící ženou byla **Krystyna Skalická**

, když

Hanka Čechová

se na poslední chvíli z vážných důvodů omluvila.

Jako první vystoupil vlasatý **Jirka Hurych** z Lanškrouna. Jirka Hurych je příkladem bigbítáka, který vedle kapely skládá pro sebe a najednou je tady písničkář. Tohoto soutěžícího jsem viděl a slyšel poprvé a musím říci, že mě velmi zaujal. Krom toho, že kytaru zvládá bez problémů, má velmi vtipné texty, byť u prvoplánových témat občas hrozí lacinost typu písni o Kájínkovi, které podle reklamy „zlidovějí“. U Jirky Hurycha tomu tak není. Má šťavnaté a vtipné verše, včetně parodie na tvorbu hitu s citací **Anděla Xindla X.** Velmi

rád Jirku Hurycha někdy potkám, včetně jeho mateřské kapely

Dragon.

Druhým v pořadí byl **Standa Haláček**. Standa Haláček je typický vyhraný kytarista a zpěvák od ohňů a od vody. Tématem písní bylo sluníčko, voda, vzduch a kamarádství, jak už to u takových písničkářů bývá. Hlas Standy Haláčka mi chvílemi zněl Janem Nedvědem, a to včetně textů. Nebyla to kopie, ale zcela jistě podobná vlna.

Jako třetí vystoupil **Martin Hejnák**, celý v černém. Martina Hejnáka jsem velmi dlouho neviděl. Uvedl jsem jej jako bizarního folkaře a folkový underground, jak se ostatně sám na svém webu nazývá. Martin mě poopravil a sdělil, že bizarní ten den nebude. Nechci tohoto mladíka škatulkovat, ale každopádně je jen jediný písničkář tohoto druhu. Martin Hejnák je sympatický tím, že si vytvořil tvář, kterou drží a rozvíjí a píše dál a dál, na svém kontě má již 150 písní a řadu desek. Každá doba má své Nedvědy a taky své blázny na kopci a za oba patří dík tomu, kdo to vše stvořil.

Soutěže mají své hosty. Hostem Čumprdlíku byla **Pavla Marianová**, která to měla z domova do Veleně kousek. Jestli ve folku něčeho lituji, je to ukončení činnosti kapely Klíč se skladbami Jaroslava Mariana, texty Tomáše Vondrovce a nezaměnitelným skvělým altem Pavly Marianové. Pavla Marianová před dvěma lety začala skládat a v roce 2008 vydala sólovou desku

Nárek. Ve Veleni proto Pavla Marianová zpívala většinou skladby ze své desky a samozřejmě musela zazpívat i písně své oblíbené minority, které stále uvádí jako cikánské písně. Setkání s Pavlou Marianovou je pro mě vždy svátkem a tak tomu bylo i tentokrát.

Dalším soutěžícím byl **Jirka Šmidt**. Jirka Šmidt má zvučný hlas, nadhled daný zralým středním věkem. V roce 2007 vydal Jirka Šmidt desku s názvem

**Jse
m to já**

a z ní zněly písně, z nichž některé se dají zpívat i sborově, minimálně v refrénech. Kdyby se dávala cena sympaťáka, patřila by ten den bezpochyby tomuto písničkáři. Dodávám, že kantora Jirku Šmidta určitě jeho žáci milují.

Krystyna Skalická se řadí mezi dívky - harmonikářky. Krystyna Skalická, doprovázená svou téměř pětiletou dcerkou **Eliškou**, má temperamentu na rozdávání. Jenže její písně nejsou pro všechny. Nejsou ani „veselým jásáním“, ani „depresivní zpovědí“. V jejích písních zní polsky, česky nebo slovensky kořeny lidové písně, nářečí, křik. Krystynu Skalickou v několika písních doprovodil její „dvorní alternativní zpěvák“

Ivan Vohrna

ovládající šamanský zpěv i kachní kvákání. Zpívá s kamennou, nebojím se říci až pohřební tváří, kde usměv je zasutý, ale existuje. I zde platí můj závěr u potřebě bláznů na kopci vedle konzumního zboží.

Jako poslední vystoupila páteř kapely **Zhasni, Michal Vaněk a Kuba Horák**. Těmito dvěma lidem, ale i dalším lidem z kapely, jsem vyznával lásku dávno před vydáním loňské desky Zhasni s názvem

**J
e to tak nutný**

. Michal Vaněk vypadá jako zasněný lyrik, kterým je i ve skutečnosti a mile prostořeký Kuba Horák je v jádru stejný. Kuba Horák vedle Michala Vaňka roste v jednoho z nejlepších mladých českých textařů radících se k Honzovi Žambochovi, který je již žijícím mladým klasikem. Litoval jsem, že vystoupení těchto posledních v pořadí trvalo jen předepsaných 25 minut a na publiku bylo znát, že jsou stejného názoru.

Po skončení soutěže proběhlo hlasování, když každý soutěžící měl samostatnou volební urničku a do ní se házely hlasovací knoflíky. Vítězi o pouhý jeden hlas se stali Michal Vaněk s

Čumprdlík nemá definici aneb festival očima moderátora

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 23 Červen 2010 22:01

Kubou Horákem a o jeden hlas za nimi byla Krystyna Skalická. Třetím v pořadí byl Jirka Šmidt. O cenu v podobě ventilku na jízdní kolo se proto musí podělit oba vítězové.

Zbývá jen dodat, že celou soutěž zvučil **Oldřich Rezler - Oxid**, člověk, kterého lze potkat prakticky všude, kde se hraje a počítání hlasů doprovodil

Jirka Šámal

, zvaný

Paparaci,

hrou na nástroj přivezený z Irska a zpěvem.

Potom do pozdních nočních hodin hořel oheň a všem bylo dobře, ostatně jako nám bylo po celý ten krásný sobotní den.